

— Ахъ, мамичко, отъ кои да си избира?...
Гледай, каква хубава баклава, а ето и пасти,
шоколати! . . .

— По-тихо, Любке, забѣлѣза майка ѝ.

Съ хубава сребърна лъжичка Любка се наведе да си вземе отъ сладкитѣ. Но изведнажъ извика „ахъ!“ и лъжичката падна отъ ржката ѝ. Тя видѣ, срѣшу нея, на улицата, бѣдното момче, което хвърляше жаленъ погледъ на нея и на сладкитѣ. То протегна посинялата си ржка къмъ стъклото, като мислѣше, че ще може да си вземе отъ сладкишитѣ. Но прѣститѣ се плѣзгаха и то още по-жално и настрѣхнало изглеждаше.

Любка разбра какво иска бѣдното момче и на нея стана тѣжно. Тя отъ скръбъ извика и изпусна лъжичката. Любка забрави сладкитѣ!...

— Ма...мо!... едва проговори и съ прѣстъ посочи на момчето.